

LIVETS ORD

“Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.”

(Joh 20, 21)

Dette citat, vækker i os billedet af mænd og kvinder i alle aldre, der er trætte og bærer tunge byrder på deres livsvej, og de ser frem til den dag, hvor de kan blive befriet for dem.

I denne tekst fra Matthæus, er det Jesus, der kommer med en indbydelse: “Kom til mig...”.

Folk stod omkring Jesus og ville se ham og høre ham. Mange af dem var jævne mennesker, fattige og ulærde. Skatterne og den romerske besættelse var en stor byrde for dem og datidens religiøse forskrifter var svære at overholde. De var trætte, og ønskede et bedre liv.

Jesus rettede især opmærksomheden på dem, og alle der levede på kanten af samfundet og blev betragtet som syndere. Han ønskede at alle skulle kende og forstå det vigtigste lovbud: det der åbner døren til Faderens hus, nemlig kærlighedens lov. For Gud åbenbarer sig for dem, der har et åbent og enfoldigt hjerte.

Også i dag inviterer Jesus os til at komme til ham. Han åbenbarer sig som det, Gud i sandhed er, nemlig Kærlighed. Han er en Gud, der elsker os med en uendelig kærlighed, og tager os som vi er med vore styrker og begrænsninger, vore længsler og vore fejltrin! Han indbyder os til at have tillid til hans “lov”, som ikke er en byrde, der undertrykker os, men snarere et “let åg”, som fylder hjertet med glæde, hvis vi efterlever denne lov. Til gengæld handler denne lov om ikke at være fokuseret på os selv, men om dag for dag at bruge vort liv som en gave for vores næste.

Jesus lover også: “... jeg vil give jer hvile.” Og det gør han først og fremmest ved at være ved vores side, og jo mere vi er forankrede i ham, des tydeligere og dybere er han til stede. Men der udover kan vi opleve denne hvile, ved at han giver os sit lys, som er et lys for vor fod, der lader os se meningen med livet også i

svære stunder. Og hvis vi ydermere elsker hinanden, som Jesus har elsket os, vil vi få styrke til at gå videre og nyde den sande frihed, for det er Guds eget liv som baner sig vej i os.

Her om skrev Chiara Lubich sådan: “... en kristen, som ikke målrettet lever efter Jesu bud, kan ikke kaldes kristen. For budene kan sammenfattes i ét: buddet om at elske Gud og vor næste, i hvem man ser Jesus og elsker ham. Kærlighed er ikke et spørgsmål om følelser, men skal efterleves konkret, ved at tjene vore medmennesker, særlig dem, som står os nær. Og det handler om små og enkle tjenester. Charles de Foucauld siger: ‘Når man elsker nogen, er man i kærligheden og på en konkret måde til stede i dette menneskes liv, og man lever ikke længere for sig selv. Man ‘forsager’ sig selv, er åben for andre.’¹

Lyset baner sig vej gennem denne kærlighed; det er Jesu lys, fordi han lover: “Den, der elsker mig... skal jeg give mig til kende for.”² Kærlighed er lysets kilde. Når vi elsker, kan vi bedre forstå Gud, som er Kærlighed (...).³”

Så lad os tage imod Jesu invitation, og gå ham i møde; sådan vil vi kende ham som håbets og fredens kilde.

Lad os tage mod denne Jesu ‘lov’ og forsøge at elske ligesom han har elsket os. Hver dag byder på tusinder af muligheder: hjemme, i kirken, på arbejde. Fornærmer nogen os, kan vi svare tilbage med tilgivelse. Lad os slå bro i stedet for at bygge mure, og lad os tjene dem, der skal bære tunge byrder.

Hvor ville det være godt, hvis vi kunne opleve, at denne lov ikke er en byrde for os, men tværtimod giver os vinger til at flyve højt.

Letizia Magri

¹ Charles de Foucauld, *Scritti Spirituali*, VII, Città Nuova, Rom 1975, side 110.

² Jf. Joh 14, 21.

³ Chiara Lubich, *Livets Ord*, i: Nieuwe Stad 5, 1999, side. 12.